

geluid neerbonst op de kist, met een schok nawerkend in de harten der toeschouwers.

Het lichte dek onttrekt de kist aan aller oog.

Daar treedt de domine uit de achterste rij naar voren. In eenvoudige, hartelijke woorden herdenkt hij het ijverige, zelfopofferende leven van den gestorvene en wijst er diens kinderen op, dat de innige liefde van alle goede menschen hun vader tot in het graf volgt. „Waar zijn plaats ledig werd op aarde, daar zullen tientallen na hem komen, om die plaats in te nemen, aangevuurd door het goede voorbeeld dat hij gaf. Zoo zullen,” besluit hij, „zijne goede daden nog vruchten dragen tot in het verre nageslacht. Zijn naam moge vergeten worden, zijne *dad*en zullen blijven leven. Dit strekke u tot troost. — Dat zijn voorbeeld ons allen tot navolging opwekke!”

Zoodra hij geëindigd heeft, geeft meester Willems een wenk en naar voren treden een twintigtal van de oudste leerlingen der school en op een teeken door zijne hand gegeven, klinkt in breede tonen over het kerkhof:

De landman strooit de korrel in de aard,
Die zacht haar dekt, dan insluit als een graf.
Dra kiemt het graan, gekoesterd door de zon,
Door vocht geweekt, herrijzend uit den dood.
En spruit en halm schiet op, krijgt aar en vrucht
In rijken oogst. De dood brengt leven voort.

Als 't zaad, is elke goede of slechte daad,
Verborgen rustend, schijnbaar zonder vrucht;
Maar in 't verborgen werkt en woelt het voort,
Ontkiemt de plant, door liefde of haat gekweekt. —
Aan ons is 't zaaien slechts; wie na ons komt,
Vindt rijpend zaad. — Geen onkruid zij 't, maar graan!

Zaait, als deez' eedle, enkel 't goede zaad,
En rukt het onkruid uit den akker weg.
Hij heeft het best geleefd, die tot zijn dood
Zichzelf vergetend, and'rer heil slechts zocht.

Als de laatste toon van het eenvoudige, eenstemmige lied is weggestorven, geeft de voorganger een wenk en langzaam verlaat de stoet het kerkhof.

VI. HERSTELD.

't Is weer Zaterdag, maar gelukkig beter weer dan een week geleden. Het ijs uit de rivier is zoo goed als verdwenen. Zoo nu en dan komt er nog een hoopje drijfijz afzakken, maar daaraan storen zich de binnenkomende schepen heelemaal niet. Zelfs de visschersschuiten zijn er niet meer bang voor en